

Adi, Oriol!

Oriol mutil oso aktiboa eta jostalaria zen, eta arratsaldeak beti parkean lagunekin futbolean jokatzen ematen zituen. Baloi bat ikusten zuen bakoitzean, begiak poz-pozik jartzen zitzaizkion, eta berehala hasten zen haren atzetik korrika, golik onena sartu nahian. Baina bazegoen zerbait beste haurrengandik bereizten zuena: Oriol beti zegoen hain baloiarengan zentratuta, ezen inguruan gertatzen zen guztia guztiz ahazten baitzuen. Jolasten zuenean, mundua gelditu egiten zela zirudien, eta baloia eta bera bakarrik existitzen zirela.

Egun batean, partida oso zirraragarri bat jokatzen ari zirela, Oriolek baloia ate-lerrotik urruntzen ikusi zuen. Suziri baten moduan jarraitu zion, garaipenaren gola sartzeko aukera bikaina izan ezik pentsatu gabe korrika. Bihotza taupaka ari zitzaiola, abiadura hartu eta baloiari jarraitu zion, bide erdian zegoen zuhaitz handi baten kontra talka egitear zegoela konturatu gabe.

Bat-batean, Oriolek kolpe izugarria sentitu zuen, “BAM!” bat, eta lurrera erori zen. Minak zeharkatu zion, eta segundo batzuetan lurrean etzanda egon zen, zer gertatu zen jakin gabe. Burua biraka ari zitzaion, eta belauneko mina. “Hara, zein gogorra izan den”, pentsatu zuen hanka igurzten zuen bitartean.

Bere lagunak korrika joan ziren. Pau izan zen lehenengo iristen. “Oriol! Ondo al zaude?”, galdetu zion kezkatuta, hari begira. Oriol jaikitzen saiatu zen, baina zorabioek eta belauneko minak zalantzan jarri zuten. “Bai, bueno... pixka bat zorabiatuta nago... baina zer gertatu da?”, galdetu zuen, lagun baten berokia hartuz jaikitzeko.

Bere lagunek heldu bati abisua eman zioten, eta heldua Orioli laguntzera etorri zen. Egun hartan jolasteari utzi eta haiekin geratu zen bere lesioa zaintzen zuten bitartean. Carlak, beti lasaiena zenak, eskua bizkarrean jarri eta esan zion: “Oriol, asko gustatzen zaizu futbolean jokatzea, baina batzuetan ingurura begiratu behar duzu korrika zoazenean. Beti baloiaren bila bazabiltza, min hartu dezakezu”.

Oriolek begiratu eta berehala ulertu zuen. Pixka bat lotsatuta sentitu zen, ez baitzen inoiz konturatu bidean aurki zitzakeen gauzetan pentsatu gabe korrika egiten zuela. Une batez pentsatu eta erantzun zuen: “Arrazoi duzu, Carla. Hain kontzentratuta nengoen, ezen ez bainuen zuhaitza ere ikusi. Agian ingurura begiratu beharko nuen”.

Lagunek irribarre egin eta kontuz ibiltzeko animatu zuten, baina Oriolek bazekien lasaiago eta arreta handiagoz jokatzen ikasi behar zuela. Hurrengo egunetan, futbolean jokatzen zuen bakoitzean, baloiaren atzetik joan aurretik ingurura begiratzeko ahalegina egiten zuen. Jada ez zuen abiadurak bakarrik eramaten uzten. Bere jokoan kontzentratzen zen, beste haurrak behatuz eta bidean oztopoak saihestuz. Bere jokoa asko hobetu zen, eta batez ere, ez zuen gehiago minik hartzen. Seguruago sentitzen zen eta, batez ere, zoriontsuago lagunekin jolasten.

Eta horrela ikasi zuen gauzak arretaz egitea garrantzitsua dela. Ez zuen gehiago azkarrena izateko nahiak bultzatzen utzi, baizik eta jokoaz eta besteen adiskidetasunaz gozatu zuen. Ez zuen berriro

zuhaitz baten kontra jo, eta korrika egiten zuen bakoitzean, inguruko guztiaz jabetzen zen.